

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 42C/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220201379
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Andrea Škapincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:7220201379.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Ing. Andreou Škapincovou, PhD. v spore žalobcu: W. I. Č., G., L. X.XX.XXXX, J. S. X, XXX XX T., proti žalovanej: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, so sídlom Šrobárova 2, Košice, 041 80 Košice, IČO: 00 397 768, právne zastúpená: Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Zoborská 13, 040 01 Košice, IČO: 47 256 206, o ochranu osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 17.2.2020 pôvodne podanou na Okresnom súde Košice II, vedenou pod sp.zn. 25C/10/2020 domáhal určenia, že žalovaná porušila práva žalobcu na ochranu osobnosti, cti a dobrého mena a požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške, ktorá bude určená v civilnom konaní. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov konania.

2. Žalobca v žalobe označil a opísal dve skutočnosti, ktoré podľa neho naznačujú, že žalovaná porušila práva žalobcu na ochranu osobnosti, občianskej cti a dobrého mena s následkom straty zamestnania a zníženia uplatnenia pracovať u žalovanej alebo v inej univerzite. V čase porušenia práva na ochranu osobnosti bol zamestnancom žalovanej. Prvý zásah do práv na ochranu osobnosti žalobca videl v porušení práva na prezumpciu neviny. Žalobca citoval z výpovede z pracovného pomeru, kde zo spojení ako „zamestnávateľ považoval za preukázané“, alebo „keďže z predložených informácií dedukovali, že vaše správanie môže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu“ vyvodil, že žalovaná porušila prezumpciu neviny. Podľa jeho názoru žalovaná uvádza skutočnosti, ktoré boli v čase ich uvedenia dňa 28.11.2017 vo výpovedi danej mu zamestnávateľom ešte predmetom trestného konania ČVS: ORP-615/SN-KE-2017. O vedení trestného stíhania voči jeho osobe sa dozvedel až dňa 9.5.2017. Keďže trestná vec nie je právoplatne skončená ani po troch rokoch od údajného spáchania skutku, žalovaná svojimi vyjadreniami vo výpovedi porušila právo žalobcu na prezumpciu neviny. Dopredu rozhodla o nevine alebo nevine žalobcu a prezentovala ho ako násilníka na pôde univerzity. Druhé porušenie práva na ochranu osobnosti podľa žalobcu spočívalo v neoprávnenom rozširovaní informácií o jeho zlom zdravotnom stave ako nezákonného dôvodu pre nariadenie opakovaných nezákonných mimoriadnych lekárskech prehliadok vo vzťahu k práci. Žalobca opäť citoval z výpovede z pracovného pomeru a poukázal na výroky ako "na základe vlastného podnetu študentky, predloženého súboru sms správ a vyjadrenia dekanke Filozofickej fakulty UPJŠ, ktorá je odborníčkou z oblasti psychológie zamestnávateľ usúdil, že na strane zamestnanca sa jedná o sústavné, vytrvalé a systematické konanie vybočujúce z bežných noriem chovania, ktoré sa môžu nebezpečne stupňovať a preto sa rozhodol

zabezpečiť mimoriadnu lekársku prehliadku vo vzťahu k práci podľa § 30e) ods. 14 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane podpore a rozvoji verejného zdravia.“ Podľa žalobcu žalovaná na základe účelovo vymysleného dôvodu o údajnom zlom zdravotnom stave žalobcu chcela nezákonne nariadiť mimoriadnu lekársku prehliadku žalobcu vo vzťahu k práci. Podotkol, že obvinenia študentky neboli doteraz nejako preukázané, avšak žalovaná ich prezentovala ako preukázané a zároveň svedčiace o zlom zdravotnom stave žalobcu. Na preukázanie uvedených tvrdení žalobca označil ako dôkaz o porušení ustanovenia § 3 ods. 2 Trestného poriadku žalovanou, podanie trestného oznámenia samotnou študentkou. Druhým označeným dôkazom je text výpovede z práce, ktorý mal slúžiť ako základ pre nariadenie nezákonnej mimoriadnej lekárskej prehliadky. Výpoveďou sa má preukázať, že žalovaná na základe obsahu písomnosti osobnej povahy, týkajúcej sa prejavov osobnej povahy žalobcu nezákonne analyzovala duševný stav žalobcu, t.j. obsah písomnosti osobnej povahy týkajúci sa prejavov osobnej povahy a tieto prejavy museli byť žalovanej strane známe. Žalovaná bez riadnych dôkazov začala účelovo spochybňovať duševné zdravie žalobcu a preto si dopredu umelo vytvorila dôvod na nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky, kde hlavným argumentom bolo nepreukázané tvrdenie o sexuálnom alebo inom násilí. Podľa žalobcu žalovaná porušila prezumpcie neviny a vytvorila si umelú základňu klamstiev, na základe ktorých si dovoľila hodnotiť duševný stav žalobcu ako občana, pričom vyjadriť sa k duševnému zdraviu môže iba lekár. Žalobca dovedy nebol nikdy intervenovaný ako násilník, psychopat alebo iný deviant na psychiatrickom oddelení. Žalovaná nepravdivo vo výpovedi uviedla, že opakovaného porušenia pracovnej disciplíny sa žalobca dopustil tým, že porušil ustanovenie § 81 písm. a) Zákonníka práce, ktoré podľa žalobcu predpokladá, že mal opakovane dostať príkaz podľa § 81 písm. a) Zákonníka práce. Žalovaná nevie preukázať, že uložila žalobcovi príkaz, aby absolvoval mimoriadnu lekársku prehliadku vo vzťahu k práci. Doplnil, že je v zložitej životnej situácii, čelí zmanipulovanému trestnému konaniu, ktoré ani po troch rokoch od podania trestného oznámenia nebolo skončené. Rovnako je dlhodobo bez práce a vzhľadom na vek a vysoké vzdelanie má znížené možnosti uplatnenia sa v korporatívnej sfére. Navrhol preto súdu, aby o výške nemajetkovej ujmy rozhodol v samostatnom konaní, až potom čo bude riadne preukázané, že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti.

3. Uznesením 25C/10/2020 z 18.2.2020 súd uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní odstránil vady svojho podania, ktoré neobsahuje výrok týkajúci sa výšky nemajetkovej ujmy, o ktorej má súd rozhodnúť.

4. Žalobca v podaní zo dňa 19.2.2020 uviedol, že žiada, aby žalovaná titulom porušenia práva na ochranu osobnosti, cti a dobrého mena zaplatila žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 33.000,- EUR. Výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch určil na základe toho, čo sa dopyčul sprostredkovane od kolegov z univerzity, ktorí v minulosti mali podobné problémy v oblasti ochrany osobnostných práv a tiež sa obrátili na súd. Zároveň navrhol, aby súd nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vylúčil na samostatné konanie, ak to povoľujú právne predpisy.

5. V podaní zo dňa 21.2.2020 žalobca navrhol zmenu petitu a žiadal, aby súd určil, že došlo k porušeniu jeho práv na ochranu osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Podľa jeho názoru ide iba o spresnenie právnej terminológie.

6. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18.3.2020 vzniesla námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Košice II a navrhla, aby vec bola postúpená na Okresný súd Košice I ako súdu vecne a miestne príslušnému. Poukázala na skutočnosť, že na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22C/75/2019 už prebieha konanie o ochranu osobnosti, súkromia a prejavov osobnej povahy medzi rovnakými účastníkmi konania, a to na základe žaloby zo dňa 22.11.2019, ktorá podľa žalovanej vychádza z rovnakých skutkových aj právnych tvrdení žalobcu. Podľa názoru žalovanej ide o litispendenciu, teda konanie sp.zn. 22C/75/2019 bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie, preto žalovaná žiadala toto konanie zastaviť. Nároky, ktoré si žalobca uplatnil v konaní sp.zn. 25C/10/2020, si mohol v súlade s princípom hospodárnosti a účelnosti uplatniť aj v konaní sp. zn. 22C/75/2019. Podľa žalovanej aj náhrada nemajetkovej ujmy je podmienená nevyhnutným posúdením primeranosti zásahu. Pokiaľ by súd konanie nezastavil, žalovaná navrhla, aby súd žalobu zamietol ako zjavne neopodstatnenú. Žalobca je bývalým zamestnancom žalovanej, s ktorým skončila pracovný pomer výpoveďou zo dňa 28.11.2017 podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce pre opakované menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Výpovedná doba začala plynúť 1.12.2017 a uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby dňa 31.1.2018 došlo k skončeniu pracovného pomeru. V spore o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa vedie konanie na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/92/2017, ktoré nebolo doteraz právoplatne skončené. Žalobca začal mnohé trestné stíhania na zamestnancov a vedúcich predstaviteľov univerzity, ktoré boli odmietnuté. Podľa žalovanej v trestných konaniach bolo jednoznačne preukázané, že obvinenia prezentované zo strany žalobcu sa nezakladajú na pravde a sú irelevantné, keďže vyšetrovatelia a dozorcujúci prokurátori dospeli k záveru, že nedošlo zo strany žalovanej a jej vedúcich predstaviteľov k porušeniu zákona ani k spáchaniu trestného činu. Dodal, že

voči žalobcovi je vedené trestné stíhanie pre spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona, ktoré sa mal dopustiť na študentke J.. C. P. vedené pod sp.zn. 7T/31/2018 na Okresnom súde Košice I, ktoré nie je právoplatne skončené. S prihliadnutím na intenzitu a obsah trestných oznámení, ako aj desiatok sťažností a podnetov, má žalovaná za to, že v prípade podanej žaloby ide o zneužitie práva a šikanóznny výkon práva. Žalovaná poukázala na to, že na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 19C/33/2018 sa už viedlo konanie na ochranu osobnosti na tom istom skutkovom základe, avšak v tomto konaní žalobca I. Č. zobral žalobu späť a následne podal žalobu sp.zn.22C/75/2019, ako aj žalobu sp.zn. 25C/10/2020. Podľa žalovanej je žaloba zjavne nedôvodná, neurčitá, označená absenciou relevantných skutkových tvrdení a dôkazov nevyhnutných na preukázanie oprávnenosti a dôvodnosti žalobného návrhu. Všetky žalobcom prezentované tvrdenia sú v rovine jeho subjektívnych pocitov, hypotéz a domnienok, respektíve špekulácií bez konkrétneho objektívneho a reálneho základu. K porušeniu § 3 ods. 2 Trestného poriadku a zásady prezumpcie neviny žalovaná uviedla, že § 3 ods. 2 Trestného poriadku ukladá štátnym orgánom, vyšším územným celkom, obciam a iným právnickým osobám povinnosť bez meškania oznamovať orgánom činným v trestnom konaní skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin. Žalovaná postupovala plne v súlade so zákonom a svojimi právomocami, keď na základe podozrení z nevhodného a obťažujúceho správania žalobcu voči študentke, tejto študentke poskytla pomoc a usmernenie vo veci ďalšieho postupu a riešenia problému. Študentke bolo odporúčané podať trestné oznámenie, čoho dôkazom je aj prebiehajúce trestné konanie. Podľa žalovanej následne nebolo potrebné duplicitne podávať trestné oznámenie i zo strany žalovanej, keďže trestné oznámenie podala už študentka. Súd si nemôže urobiť úsudok, či boli alebo neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu. Zároveň s porušením § 3 ods. 2 sa nespájajú žiadne sankcie, ani trestnoprávna zodpovednosť. Žalovaná nevidela žiadnu príčinnú súvislosť medzi porušením § 3 ods. 2 Trestného poriadku a údajným porušením práv na ochranu osobnosti, cti a dobrého mena žalobcu. Taktiež namietla, že by žalobcu na pôde univerzity prezentovala ako násilníka, stalkera alebo sexuálneho násilníka a tak vo vzťahu k nemu porušila zásadu prezumpcie neviny. Prezumpciu neviny neporušujú výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, preto žalovaná formuláciami vo skončení pracovného pomeru nemohla zasiahnuť a ani nezasiahla do osobnostných práv žalobcu. K neoprávnenému rozširovaniu informácií o zlom duševnom stave žalobcu ako údajného nezákonného dôvodu na nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky vo vzťahu k práci žalovaná uviedla, že Okresný súd Košice II rozsudkom sp.zn. 41Cpr/92/2017 určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 28.11.2017 je neplatná a že pracovný pomer žalobcu u žalovanej trvá, avšak svoje rozhodnutie súd založil výlučne na formálnych dôvodoch a to na údajnom nesplnení hmotnoprávnej podmienky výpovede vyplývajúcej z § 74 Zákonníka práce, že si žalovaná nesplnila povinnosť riadne prerokovať výpoveď s príslušným odborovým orgánom. Súd však v tomto rozsudku dospel k záveru, že pracovné zaradenie a náplň práce žalobcu vyžadovali, aby bol žalobca plne fyzicky spôsobilý na výkon pracovnej činnosti u žalovanej a taktiež žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu, keď napriek legitímnym pokynom žalovanej neabsolvoval mimoriadnu lekársku preventívnu prehliadku. Podľa názoru žalovanej je súd v tomto konaní viazaný vyhodnotením otázok a závermi súdu z konania sp.zn. 41Cpr/92/2017. Vo vzťahu k petito žalobného návrhu a teda k samotnej výške nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že výška je neodôvodnená a nedôvodná. Zároveň je neurčitá. Žalobca nedefinuje presne v súvislosti s akým konaním žalovanej mali byť porušené práva na ochranu osobnosti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, pričom podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je existencia závažnej ujmy v súvislosti so zásahom. Žalobca neunesol dôkaznú povinnosť, keďže nepredložil súdu žiadne relevantné dôkazy o protiprávnom konaní žalovanej, ani o rozsahu a intenzite spôsobenej nemajetkovej ujmy, miere zníženia jeho dôstojnosti, vážnosti, cti, zásahu do jeho súkromného, rodinného, spoločenského, pracovného života, či iných osobnostných práv a už vôbec nepredložil dôkazy, ktoré by odôvodňovali uplatnenú náhradu vo výške 33.000 EUR. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaná navrhla vykonať dôkazy pripojením spisov ORPZ Košice, pripojením trestného spisu, ako aj spisu Okresného súdu Košice II, sp. zn. 41Cpr/92/2017. Zároveň navrhla pripojiť spis v konaní o ochranu osobnosti vedenom na Okresnom súde Košice I, sp.zn. 19C/33/2018, ako aj spis vedený na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 22C/75/2019 a taktiež spis vedený na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 24C/29/2018 a vykonať výsluch žalobcu a svedkov G.. D., G.. J., G.. D., G.. M., W.. B., D., I.. T. S. P. J.. C. P..

7. Okresný súd Košice II v podaní zo dňa 24.3.2020 postúpil vec Okresnému súdu Košice I ako súdu miestne príslušnému na prejednanie veci. Na Okresnom súde Košice I bola vec ďalej vedená pod č.k. 42C/10/2020.

8. V podaní zo dňa 30.3.2020 žalobca v rámci dupliky uviedol, že podľa jeho názoru Okresný súd Košice I nie je miestne príslušný na prejednanie sporu, keďže je zrejme, že žalobca bol zamestnancom

u žalovanej a preto k porušeniu práv na ochranu osobnosti malo dôjsť na pracovisku u žalovanej a ujma žalobcu súvisí s jeho pracovným pomerom. Poukázal na príslušné ustanovenia Zákonníka práce § 13, ktoré sa týkajú diskriminácie zamestnancov a ust. § 316 CSP, kde za individuálny pracovnoprávny spor sa považuje aj spor, ktorý vyplýva zo zásady rovnakého zaobchádzania, ak súvisí s individuálnym pracovnoprávnym sporom. K námietke litispendencie žalobca uviedol, že v spore sp. zn. 22C/75/2019 sa domáha diametrálne rozličných čiastkových práv, teda nejde o rovnaké spory. Namietal šikanózný výkon práva, podľa neho nie je dôvodné poukazovať na veľký počet trestných konaní. Tým, že rektor žalovanej nepostupoval podľa § 3 ods. 2 Trestného poriadku, zmaril trestné konanie. Poukázal na to, že uznesením vydaným v konaní sp.zn. 19C/33/2018 súd nie je viazaný. Vyjadril presvedčenie, že súd v rámci vykonania dokazovania by sa mal vyjadriť k tomu, či žalovaná strana porušila, alebo neporušila § 3 ods. 2 Trestného poriadku, keďže ide o spornú otázku medzi stranami sporu a jej vyriešenie má vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Od vyriešenia tejto otázky žalobca bude odvíjať ďalej dokazovanie vo veci samej. Žalobca videl príčinnú súvislosť medzi porušením § 3 ods. 2 Trestného poriadku a týmto civilným sporom, pretože žalovaná si nespĺnila zákonom uloženú povinnosť a začala nahrádzať činnosť polície, prokuratúry a súdov, o čom svedčia nepravdivé výroky o vine žalobcu vo výpovedi zo dňa 28.11.2017. Vyjadrenia žalovanej vo výpovedi znejú obdobne ako znenie trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360a Trestného zákona. Pokiaľ sa žalovaná bráni, že vo výpovedi vyjadrila stav podozrenia zo spáchania trestného činu, žalobca odkázal na state vo výpovedi, kde je uvedené, že zamestnávateľ na základe skutočností, o ktorých sa dozvedel, považoval za preukázané hrubé a obťažujúce správanie voči študentke a zároveň poukázal na to, že informácie indikovali, že správanie žalobcu môže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu. Žalovaná považovala za preukázané niečo, čo do dnešného dňa nepreukázal trestný súd. K neoprávnenému rozširovaniu informácií o zlom zdravotnom stave uviedol, že rozsudok sp.zn. 41Cpr/92/2017 nie je právoplatný a hoci súd rozhodol v jeho prospech, rozhodnutie považuje za sporné a v konečnom dôsledku nezakladajúce sa na riadnom dokazovaní okolností okolo nariadenia a zabezpečenia mimoriadnej lekárskej prehliadky. Podľa žalobcu žalovaná nepredložila dôkaz, že postupovala podľa § 81 písm. a) Zákonníka práce a teda, že pokyn na dostavenie sa na lekársku prehliadku bol vydaný opakovane. Súd nie je viazaný posúdením zákonnosti nariadenia lekárskej prehliadky. Nesúhlasil s pripojením spisu sp.zn. 41Cpr/92/2017, pretože neobsahuje žiadne dôkazy, ktoré by nasvedčovali, že žalovaná strana postupovala podľa § 81 písm. a) Zákonníka práce. K výške nemajetkovej ujmy uviedol, že ju považuje za preukázanú, keďže svojvoľné vyradenie žalobcu ako vedeckého pracovníka z vedeckého života by spôsobilo ľubovoľnému vedeckému pracovníkovi ujmu na jeho kariérnom postupe, pričom žalovaná si dôvody na prepustenie žalobcu svojvoľne vymyslela bez reálneho skutkového základu. Tri roky mimo vedeckého života je hotová katastrofa a žalobcovi bolo zabránené, aby mal reálnu možnosť využívať zázemie, ktoré si budoval 24 rokov na univerzite. Podľa žalobcu mali byť vyjadrenia žalovanej vo výpovedi formulované inak, napríklad zamestnávateľ mal vedieť, že bolo začaté trestné konanie a podobne. Žalovaná strana nemala právo konštatovať, že bolo žalobcovi preukázané násilnícke konanie, pretože žalovaná nemá právomoc, aby preukázala, že žalovaný sa choval tak, ako je nepravdivo uvedené vo výpovedi. Vyjadrovať sa o žalobcovi, že konal protiprávne bez riadneho dôkazu nie je možné. Žalobca bol proti vykonávaniu žalovanou navrhovaných dôkazov. Súhlasil s výsluchom D. a nesúhlasil s tým, aby sám vypovedal pred súdom, pretože prebieha trestné konanie, kde môže byť žalobca neprávom obžalovaný. K podaniu predložil vyjadrenie riaditeľa UNLP zo dňa 2.9.2019 a taktiež navrhol, aby žalovaná preukázala, že opakovane postupovala podľa § 81 písm. a) Zákonníka práce.

9. Predseda Okresného súdu Košice I uznesením z 15.4.2020 rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednania rozhodnutia veci vedenej na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 42C/10/2020. Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11NcC/9/2020, zo dňa 21.5.2020 odvolací súd rozhodol, že na prejednanie a rozhodnutie je príslušný Okresný súd Košice I a zároveň sudkyňa nie je vylúčená z prejednania a rozhodnutia v predmetnom spore.

10. Podaním zo dňa 21.5.2020 žalobca doložil do spisu článok Denníka N ako dôkaz o zámere žalovanej vyrobiť z duševne zdravého človeka duševne chorého.

11. Žalobca podaním zo dňa 30.5.2020 predložil súdu rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach k sp.zn. 41Cpr/92/2017, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 41Cpr/92/2017. Doplnil, že je proti pripájaniu akýchkoľvek spisov, pretože pokiaľ sa v niektorom spise nachádza dôkaz z iného konania, tak žalovaná strana môže pripojiť dôkaz do tohto spisu. Žalobca komentoval rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktoré považoval za nesprávne.

12. Okresný súd Košice I v prípise zo dňa 16.7.2020 vyzval žalovanú, aby uviedla, k preukázaniu akých skutočností vo vzťahu k prejednávanému sporu majú byť vykonané dôkazy, ktoré navrhuje vykonať. Žalovaná v podaní zo dňa 23.7.2020 uviedla, aké skutočnosti sa majú z vykonaného dokazovania zistiť.

13. V podaní zo dňa 29.9.2020 sa žalobca vyjadril k vyjadreniu žalovanej zo dňa 23.7.2020. Nesúhlasil s vykonaním navrhovaného dokazovania, okrem výsluchu prof. M. S. G.. D.. Dodal, že dekan prof. N. D. zaobchádzal so žalobcom vo veci výpovede inak, ako zaobchádzal s prof. D., a teda že došlo k jeho diskriminácii.

14. V podaní zo dňa 23.10.2020 žalobca naznačil, že odročenie pojednávania, ktoré bolo nariadené na deň 23.10.2020 mohlo byť v rozpore s doporučením Ministersky spravodlivosti SR ohľadom odročovania pojednávania v čase covid.

15. V podaní zo dňa 26.10.2020 žalobca uviedol, prečo súhlasí s výsluchom svedka N. D. S. G.. M.N. M..

16. Dňa 4.12.2020 sa konalo pojednávanie, na ktorom sa zúčastnili strany sporu a svedkovia. Z výpovede žalobcu vyplynulo, že bolo porušené jeho ústavné právo na prezumpciu neviny, to je prvá vec. Druhá vec je, že s ním bolo zaobchádzané, ako keby bol duševne chorý, to znamená, že podľa neho neboli dôvody na nariadenie prehliadky a zamestnávateľ sa k nemu správal ako k duševne chorému. Zásah videl vo výpovedi, ako aj v správaní žalovanej voči nemu, a to konkrétne v nariadení lekárskej prehliadky. Doplnil, že tretí zásah vidí v nerovnakom zaobchádzaní, pretože mnohí učitelia boli tiež obžalovaní a nikomu nebola nariadená lekárska prehliadka. Na otázku súdu, v čom spočívalo rozširovanie informácií o jeho zlom duševnom stave ako nezákonný dôvod pre opakované nariadenie mimoriadnych lekárskech prehliadok, žalobca uviedol, že boli stretnutia s jeho nadriadenými, ešte pred podaním výpovede, kde mu nadriadení hovorili, že je duševne chorý a tiež v tom, že zamestnávateľ dal príkaz podriadeným, povereným zamestnancom nariadiť psychologické vyšetrenie a komunikovali so zamestnancami nemocnice o tom, aké vyšetrenie má žalobca absolvovať. Žalobca považoval výroky vo výpovedi za skutkové tvrdenia. Svedkyňa prof. M. vo výsluchu uviedla, že študentka oslovila a požiadala o pomoc rektora, ktorý ju ako dekanu informoval, preto sa so študentkou stretla, a následne jej odporučila vyhľadať odbornú psychologickú pomoc. Vzhľadom na odstup času nevedela už zreprodukovať svoje vyjadrenie, spomínané vo výpovedi zo zamestnania žalobcu. Z výsluchu vyplynulo, že svedkyňa nehodnotila zdravotný stav žalobcu, na pojednávaní ho v podstate videla po prvý raz. Z výpovede svedka prof. D. vyplynulo, že navrhol žalobcovi, či súhlasí s tým, že absolvuje mimoriadnu zdravotnú prehliadku, v rámci ktorej absolvuje psychologické vyšetrenie na preukázanie, či je spôsobilý, aby naďalej prichádzal do kontaktu so študentmi. Snažil sa, aby to ostalo diskrétno, aby o tom vedel minimálny počet ľudí. Žalobca prisľúbil, že sa zúčastní prehliadky, ale v deň prehliadky to odmietol. Keďže žalobca nebol na prehliadke, požiadal o stretnutie so zástupkyňou odborov a uložil mu napomenutie a dohodli sa, že žalobcovi ponúknu druhú možnosť zúčastniť sa zdravotnej prehliadky. Uviedol, že so žalobcom sa stretli na stretnutí u rektora, kde komunikáciu so študentkou žalobca nepoprel a žalobca akceptoval lekársku prehliadku.

17. Podaním zo dňa 8.12.2020 žalobca doplnil listiny, na ktoré sa odvolával na pojednávaní dňa 4.12.2020. Uviedol, že označiť duševne zdravého človeka za duševne chorého len preto, že sa to hodí a hľadať dôvod na jeho vyhodenie, považuje za nedôstojné. Najbližší kolegovia na katedre, ktorí žalobcu dobre poznajú, vedeli, že sa nepodrobí vyšetreniu, pretože nebol žiaden dôvod na vyšetrenie a žalovaná nepostupovala legálne. Podľa jeho názoru problém bol v tom, že okolie mu dávalo pociťovať, že je duševne chorý a tak sa k nemu správali. Bolo to veľmi nepríjemné. Bolo ťažké sa voči tomu brániť. Táto situácia je omnoho horšia, ako keby bol naozaj žalobca duševne chorý, keďže by poníženie okolia vôbec nevnímal. Žalobca ako zdravý jedinec to vnímal a v budúcnosti mu to bude brániť v osobných kontaktoch, keďže ho budú všetci brať ako poznačeného.

18. V podaní z 23.4.2021 (čl. 537) žalobca doplnil návrh na vykonanie dokazovania o dôkazy, ktoré nemal na pojednávaní 4.12.2020, a to časti z výpovede svedka prof. D., rektora žalovanej z pojednávania dňa 2.12.2020 v trestnom konaní sp. zn. 3T/106/2019, toho času už vedeného na Okresnom súde v Rožňave. Z výpovede vyplynul priebeh udalosti, ako za ním prišla študentka a ako ďalej rektor postupoval. Podľa žalobcu z výpovede vyplynulo, že rektor vedome konal voči žalobcovi bez toho, aby bol právoplatne odsúdený. Samotná skutočnosť, že začalo trestné stíhanie nepostačuje, aby rektor začal konať voči zamestnancovi, v opačnom prípade porušuje prezumpciu neviny.

19. V podaní z 8.5.2021 žalobca uviedol, že disponuje dôkazmi, ktoré ho oprávňujú tvrdiť, že dekan prof. D. nie je autorom výpovede z pracovného pomeru žalobcu. Zároveň žalobca citoval aj vybrané state z výsluchu študentky C. P.R., rod. O.L., ktorá uviedla, že žalobca ju nemal sexuálne obťažovať či správať sa k nej fyzicky hrubo. Prenasledovanie bolo také, že to bol začiatok, nemala chuť čakať, kým sa niečo stane. Na otázku či mala pociť diskriminácie, menejcennosti, ohrozenia fyzickej a psychickej integrity uviedla, že nevie čo sa tým myslí, ale určite sa necítila dobre, keď chcela odcestovať z Košíc, keďže nevedela ako sa to vyvinie so žalobcom.

20. Žalobca v podaní z 12.6.2021 navrhol zabezpečiť nahrávku zvukového záznamu z výsluchu prof. D. z pojednávania dňa 9.6.2021 v spore sp.zn. 41Cpr/92/20147, za účelom preukázania, že ponížovanie

a neúctivé správanie voči žalobcovi pokračuje naďalej, preto navrhol odročiť pojednávanie. V podaní z 18.6.2021 žalobca uviedol, že zvukový záznam si vypočul, uvedené výroky však mikrofón nezachytil, preto nie je dôvod pre odročenie pojednávania. V podaní z 20.6.2021 žalobca opätovne navrhol odročiť pojednávanie pre potrebu vykonania krížového výsluchu prof. M. a prof. D., keďže vo výpovedi v tomto konaní a vo výpovedi dňa 9.6.2021 v konaní sp. zn. 41Cpr/92/2017 sú rozpory. Zároveň žalobca plánoval predložiť časť výpovede prof. M. z vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-567/SM-KE-2018. Dňa 21.6.2021 žalobca doplnil návrh na odročenie pojednávania, uviedol, že prof. M. dňa 9.6.2021 pozmenila svoju výpoveď v porovnaní s výpoveďou v tomto konaní. Žalobca však neuviedol, v čom rozdiel vo výpovediach svedkov spočíval. Súd dňa 22.6.2021 oznámil žalobcovi, že nevyhovel žiadosti na odročenie pojednávania z dôvodu, že dôvod odročenia nebol oznámený bezodkladne potom, čo sa o ňom žalobca dozvedel, resp. mohol dozvedieť. Žalobca súdu v podaní z 20.6.2021 oznámil, že nie je dôvod na zrušenie pojednávania, pretože nahrávka nezachytila určité výroky prof. D.. Súd vyzval žalobcu, aby uviedol zreteľne či požaduje pripojenie zápisnice z pojednávania dňa 9.6.2021 v spore sp. zn. 41Cpr/92/2017, resp. časti zápisnice obsahujúcej výpoveď svedkyne prof. M.. V podaní z 22.6.2021 žalobca uviedol, že žiada vykonať výsluch prof. M. a následne krížový výsluch medzi svedkami, prof. M. a prof. D. na preukázanie, že študentka trpela syndrómom týranej osoby, ako aj objasnenie rozporu vo výpovedi prof. M.. Autor výrokov vo výpovedi by mal preukázať pravdivosť výrokov, keďže ich považuje za preukázané. Žalobca podal dňa 23.6.2021 doplnenie návrhu na odročenie pojednávania, v ktorom uviedol, že zápisnica sp. zn. 41Cpr/92/2017 vyžaduje korekciu.

21. Vo veci sa konalo pojednávaní dňa 23.6.2021, strany sa vyjadrili k dokazovaniu a právnej stránke veci.

22. Súd zistil nasledovný skutkový stav:

23. Zo žalobcom pripojeného trestného oznámenia zo dňa 28.2.2017 vyplýva, že C. O.M. podala trestné oznámenie na žalobcu ako zamestnanca žalovanej, nakoľko ju dlhodobo prenasleduje, kontaktuje ju prostredníctvom sms správ, e-mailov a vyhľadáva jej osobu na rôznych podujatiach, a to proti jej vôli. Konanie žalobcu dlhodobo narúša jej osobný i rodinný život a spôsobuje jej vážne problémy počas štúdia na vysokej škole. Prílohou trestného oznámenia mal byť výpis sms správ.

24. Z výpovede z pracovného pomeru žalobcu zo dňa 28.11.2017 vyplýva, že výpoveď bola žalobcovi daná pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, keďže v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny bol upozornený na možnosť výpovede. Žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu tým, že porušil ust. § 81 písm. a) Zákonníka práce a opakovane nesplnil pokyn dekana v súlade s ust. § 30e) ods. 14 zákona č. 355/2007 Zb.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia. Nedodržanie príkazu alebo pokynu uloženého nadriadeným vedúcim zamestnancom je podľa pracovného poriadku žalovanej účinného dňom 17.3.2016 porušením pracovnej disciplíny. Zamestnávateľ sa dňa 17.2.2017 na základe osobného stretnutia na úrovni rektora žalovanej s vyžiadanou študentkou za prítomnosti svedkyne študentky a zástupcov zamestnávateľa dozvedel závažné skutočnosti, ktoré sa týkajú správania žalobcu voči študentke. Na stretnutí študentka odovzdala zamestnávateľovi súbor sms komunikácie, ktorá preukazuje nevhodné správanie žalobcu. Zamestnávateľ na základe skutočností, o ktorých sa dozvedel, považoval za preukázané hrubé a obťažujúce správanie žalobcu voči študentke UPJŠ na akademickej pôde i mimo nej, ktorú je možné považovať za stalking a sexuálne obťažovanie, ktorého znakom bolo verbálne, neverbálne respektíve fyzické správanie sexuálnej povahy, ktorého následkom bolo narušenie dôstojnosti študentky a ktoré vytváralo zstrašujúce, ponižujúce, zneuctujúce, nepriateľské až urážlivé prostredie. Súčasne jej spôsoboval psychickú traumu, ktorá negatívne vplývala na jej štúdium. Hrubé správanie žalobcu sa prejavilo tým, že dlhodobo ako zamestnanec univerzity prenasledoval študentku, vyhľadával jej osobnú blízkosť a prenasledoval ju a využíval pritom rôzne zámienky súvisiace so zamestnaním na UPJŠ. Takéto správanie vysokoškolského zamestnanca malo vplyv na zhoršenie kvality života študentky a nadobudnutie pocitu diskriminácie a menejcennosti a vyvolávalo u študentky dôvodné obavy o zdravie, závažné ohrozenie jej psychickej integrity, i fyzickej integrity. Zamestnávateľ sa dozvedel o týchto aktivitách hrubého správania zamestnanca voči študentke so znakmi diskriminácie: opakované zasielanie nevyžiadanych správ s vulgárnym, agresívnym obsahom sexuálnej povahy, opakované telefonovanie, prenasledovanie (vyhľadávanie fyzickej blízkosti študentky, násilné správanie a sexuálne obťažovanie). Keďže predložené informácie identifikovali, že správanie žalobcu môže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu, študentka bola upovedomená prorektorkou UPJŠ pre legislatívu, že má v uvedenom prípade podať trestné oznámenie a UPJŠ jej poskytlo nevyhnutnú súčinnosť. Na základe vlastného podnetu študentky, predloženého súboru sms správ a vyjadrenie dekanky filozofickej fakulty UPJŠ, ktorá je odborníčkou z oblasti psychológie, zamestnávateľ usúdil, že na strane zamestnanca sa jedná o sústavné, vytrvalé a systematické konanie vybočujúce z bežných noriem chovania, ktoré

sa môže nebezpečne stupňovať. Vzhľadom na povahu povolania na pracovnej činnosti uvedenej v pracovnej náplni a vzhľadom na styk so študentmi pri výkone povolania zamestnávateľ nadobudol pochybnosti o žalobcovej zdravotnej spôsobilosti na prácu a preto sa rozhodol zabezpečiť mimoriadnu lekársku prehliadku vo vzťahu k práci podľa § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z. z.. Zamestnávateľ tiež vo vzťahu k oznámeným skutočnostiam vyhodnotil ďalšie možné súvisiace okolnosti vášho správania na pracovisku a to najmä: neobvyklé aktivity súvisiace so sexualitou a náboženskými, či kmeňovými rituálmi a pôrodnosťou, ktoré chcel žalobca riešiť pod hlavičkou UPJŠ, hoci v danej oblasti nepôsobí a nemá v nej nejaké profesionálne zázemie. Súčasne sa v jeho správaní ku kolegom dlhodobo objavovali rôzne emocionálne prejavy, ktoré sa vymykali zo všeobecne akceptovaných štandardov. Z vyššie uvedených dôvodov zamestnávateľ uskutočnil so žalobcom na úrovni rektora UPJŠ osobný pracovný pohovor dňa 18.5.2017, kde boli podrobne oznámené dôvody vedúce k vyžiadaniu mimoriadnej zdravotnej prehliadky, ktorou bude potvrdená fyzická a duševná spôsobilosť na výkon pracovných činností uvedených v pracovnej náplni žalobcu. S uvedeným postupom zamestnanec na tomto pohovore vyjadrili súhlas, čo následne priamo aj nepriamo potvrdil v e-mailovej komunikácii s dekanom a v komunikácii s Personálnym oddelením Prírodovedeckej fakulty UPJŠ. Zároveň bol upovedomený, že v zmysle § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z.z. je povinnosťou zamestnanca podrobiť sa tejto lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci. Zamestnávateľ následne 8.6.2017 e-mailom oznámil termín a miesto lekárskej prehliadky, stanovenej na deň 14.6.2017. Zabezpečenie lekárskej prehliadky a dôvody zamestnávateľa, ktoré ho k tomu viedli, zamestnávateľ prerokoval so zástupcami zamestnancov dňa 29.5.2017 a s lekárom dňa 30.5.2017. Vzhľadom na toto, že žalobca svojvoľne bez náležitého ospravedlnenia neabsolvoval lekársku prehliadku, zamestnávateľ mu zaslal upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny s upozornením na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou listom zo dňa 19.6.2017, prevzatého dňa 20.6.2017. Následne žalobcu zamestnávateľ opakovane upozornil, že povinnosť absolvovať prehliadku trvá naďalej a vychádza mu v ústrety tým, že si môžete zvoliť vhodný termín prehliadky. Napriek dostatočne dlhému časovému priestoru tak žalobca neučinil a zamestnávateľ mu následne dňa 3.11.2017 e-mailom opakovane oznámil termín a miesto lekárskej prehliadky, stanovenej na deň 7.11.2017. Napriek tomu, že z e-mailovej korešpondencie vyplýva, že túto informáciu včas žalobca dostal a porozumel jej, bez ospravedlnenia a upovedomenia zamestnávateľa sa zabezpečenej lekárskej prehliadky nezúčastnil. Opakovane tým svoju povinnosť absolvovať lekársku prehliadku porušil a následne odoslal dekanovi e-mail, ktorý mal výhražný charakter. Opakované nesplnenie povinnosti na základe pokynu uloženého nadriadeným vedúcim zamestnancom je v zmysle platného Pracovného poriadku UPJŠ porušením pracovnej disciplíny a má zásadný vplyv vo vzťahu k vykonávaniu pracovných činností uvedených v pracovnej náplni. Zamestnávateľ listom zo dňa 19.6.2017 v súvislosti s týmto porušením pracovnej disciplíny písomne žalobcu upozornil na možnosť výpovede v prípade, ak nedôjde z jeho strany k absolvovaniu mimoriadnej lekárskej prehliadky a opätovne tým poruší pracovnú disciplínu. Napriek tomu žalobca opäť porušil pracovnú disciplínu tak, ako je to uvedené. Preto zo strany zamestnávateľa nie je možné ho naďalej v pracovnom pomere zamestnávať a žalovaná skončila pracovný pomer podľa ustanovení § 63 ods. 1 písm. e/ ZP pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Skončenie pracovného pomeru výpoveďou zamestnávateľ prerokoval so zástupcami zamestnancov (KOR UPJŠ) na rokovaní 23.11.2017.

25. Zo žaloby sp. zn. 22C/75/2019 (čl. 281)vedenej na Okresnom súde Košice II súd zistil, že predmetom sporu sú nároky z porušenia práva na ochranu osobnosti, súkromia a prejavov osobnej povahy, týkajúcich sa prejavov osobnej povahy, konkrétne žalobca žiada zdržať sa nezákonného rozširovania, zhromažďovania a použitia písomnosti osobnej povahy, týkajúcich sa prejavov osobnej povahy žalobcu, tieto odovzdať žalobcovi, kópie písomnosti zničiť, písomne sa žalobcovi ospravedlniť a zaslať kópiu ospravedlnenia orgánom žalovanej a tiež ju zverejniť v univerzitnom časopise. Predmetom konania nie je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, predmet konania nie je totožný s predmetom konania v prejednávanej spore.

26. Z odpovede Univerzitetnej nemocnice Louisa Pasteura Košice, zo dňa 2.9.2019 žalobcovi (čl. 87 a nasl.) vyplýva, že vo veci sprístupnenia informácií v zmysle § 211 Z.z. UNLP žalobcovi nemocnica uviedla, že u nej nebola realizovaná mimoriadna preventívna lekárska prehliadka vo vzťahu k práci a preto nemohol byť vystavený lekársky posudok o zdravotnej spôsobilosti žalobcu na prácu. Z uvedeného dôvodu lekár pracovnej zdravotnej služby UNLP nedisponoval údajmi požadovanými žiadateľom v rozmedzí meno, priezvisko, dátum narodenia, osobné údaje, faktory práce a pracovného prostredia, ktorými je zamestnanec vystavený a výsledky posúdenia zdravotného rizika s uvedením kategórií prác osobitne pre jednotlivé faktory. Pokiaľ ide o informáciu ako sa v roku 2007 dozvedel lekár PZS MUDr. L. B., G.. o tom, že zamestnávateľ žalobcu má záujem prerokovať svoje odôvodnené pochybnosti o zdravotnej spôsobilosti žalobcu na prácu UNLP uviedla, že v zmysle zmluvy bola

pracovná zdravotná služba UNLP požiadaná o stanovenie termínu mimoriadnej lekárskej preventívnej prehliadky v elektronickej forme, o čom bol informovaný prof. C. L. B., PhD. ako vedúci tímu pracovnej zdravotnej služby UNLP. C. B. nebola doručená kópia dokladu o tom, že zamestnávateľ podal žiadosť o vykonanie mimoriadnej lekárskej prehliadky. Zároveň lekárovi neboli doručené ani podklady týkajúce sa zdravotného stavu žalobcu a jeho osoby ako takej. Lekár preukázateľne nebol informovaný o obsahu podnetu študentky Bc. M. T., rod. R.. Lekár nebol ani informovaný o obsahu vyjadrenia dekanu filozofickej fakulty UPJŠ.

27. Z pracovného poriadku žalovanej z marca 2016, časť III, bod E bod 2 písm. i) vyplýva povinnosť zamestnanca podrobiť sa lekárske preventívnym prehliadkam vo vzťahu k práci.

28. Z listinných dôkazov čl. 104 a 139 nevyplývajú žiadne relevantné skutočnosti s ohľadom na predmet tohto sporu. Ide hlavne o zmluvu o vykonávaní činnosti pracovnej zdravotnej služby za určité obdobie a zároveň sadzobník cenový lekárske prehliadok vo vzťahu k práci.

29. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11NcC/9/2020, bodu 16 odôvodnenia vyplýva, že podľa posúdenia nadriadeného súdu za pracovnoprávny spor nemožno tento spor považovať. Žalobca formuláciou žalobného petitu, ani podľa žalobcom opisovaných rozhodujúcich skutočností v žalobe vo svojej podstate nesmeruje k usporiadaniu práv a povinností v pracovnoprávnom vzťahu strán, ani k právnej ochrane žalobcu pred diskriminačným chovaním na pracovisku. Príslušnosť Okresného súdu Košice II nezakladá ani nepriama súvislosť danej veci s pracovnoprávnym sporom o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou a zaplatenie náhrady mzdy. Žalobca v rámci žalobného nároku nenamietal nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania na pracovisku.

30. Z článku Denníka N zo dňa 21.6.2015 súd nezistil priamu súvislosť článku s predmetom sporu.

31. Rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn. 41Cpr/92/2017 z 15.5.2019 bol zrušený rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11CoPr/9/2019 zo dňa 29.4.2020. Z bodu 16 rozsudku odvolacieho súdu čl. 253 vyplýva, že odvolací súd nemal zásadné výhrady proti záveru súdu prvej inštancie, že v okolnostiach prípadu bol zamestnávateľ oprávnený žalobcovi nariadiť podrobiť sa lekárskej preventívnej prehliadke. Prisvedčil správnosti jeho uvažovania, že také správanie sa žalobcu, ktoré vykazovalo znaky trestného činu a pre ktoré sa proti nemu aj začalo a vedie (v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku v štádiu konania pred súdom) trestné konanie, vzhľadom na jeho povahu a s osobitným zreteľom na to, že k nemu došlo (aj) v priestoroch školy a jeho objektom bola študentka, vzbudili u zamestnávateľa dôvodnú pochybnosť o spôsobilosti žalobcu ďalej vykonávať práce bez dopadu na dôstojnosť zastávanej pracovnej pozície a bez ohrozenia verejného zdravia, a teda nie len zdravia vlastného, ako sa žalobca mylne domnieva, ale tiež duševnej a fyzickej integrity kolegov a študentov. Odvolací súd zastával názor, že prejavy nebezpečného prenasledovania, rovnako ako aj iné obdobne závadné správanie sa zamestnancov školy vo vzťahu k študentom, nemôže zostať bez povšimnutia nadradených, a preto prístup zamestnávateľa, ktorý v takom správaní vidí podnet na preverenie spôsobilosti zamestnanca vykonávať práce a neuchýľuje sa k predčasným záverom a právnym krokom, možno len oceniť. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca netvrdil a v okolnostiach prípadu nevyšla najavo skutočnosť, ktorá by čo i len naznačovala zavrhnuteľný či šikanózný zámer zamestnávateľa pri nariadovaní lekárskej prehliadky a vyzdvihol fakt, že žalovaný o dôvodoch tohto svojho opatrenia žalobcu informoval a poskytol mu priestor na vyjadrenie, pričom žalobca voči nemu nemal námietok.

32. Zo zápisnice z pojednávania sp. zn. 41Cpr/92/2017 zo dňa 11.5.2018, čl. 313 vyplýva, že žalobca mal vedomosť minimálne o prvej lekárskej prehliadke, čo potvrdil jeho právny zástupca v spore (čl. 6 zápisnice, druhý odsek), kde právny zástupca uvádza „pokiaľ ide o doručenie príkazu na nariadenie preventívnej lekárskej prehliadky, že prvýkrát bolo doručené písomne ten príkaz, druhýkrát už bol len e-mailom, preto spochybňujú druhé doručenie. Prvé im bolo doručené. Ale o druhom sa dozvedeli až po termíne od pracovníka dekanátu pani T..

33. Žalobca predložil z Vestníka Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky náplň lekárske preventívnych prehliadok vo vzťahu k práci a taktiež štatút vnútorného auditu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky.

34. Žalobca doložil aj článok prezumpcie nevinoty v najaktuálnejšej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, ide o dôkaz čl. 456 - 467.

35. Z komunikácie medzi žalobcom a D. I., čl. 468 vyplýva, že žalobca oslovil pani I. s tým, aby mu skontrolovala ďalšie články, avšak pani I. mu odpovedala, že bohužiaľ nie je už priestor na ďalšiu spoluprácu s ním. Na to žalobca uviedol, že tomuto e-mailu nerozumie a pokiaľ je v práci, skúsi jej zavolať. G. I. odpovedala v e-mailovej komunikácii, že z vedenia fakulty a vedenia katedry prišiel jasný pokyn nepokračovať v spolupráci s ním. Viac k tomu nemá čo dodať a prosí, aby ju nekontaktoval.

36. Z e-mailovej komunikácie medzi žalobcom a K. D., dekanom prírodovedeckej fakulty a priamym nadriadeným žalobcu, čl. 469 - 470 vyplýva, že žalobca ho dňa 18.5.2017, 15.24 hod. požiadala, či by

sa mohli dohodnúť, aby mu potvrdenie o zdravotnej psychiatrickej spôsobilosti doniesol v čo najkratšom čase, keďže nerád chodí k lekárom, na čo dekan uviedol dňa 18.5.2017, 15:27 hod., že už poprosil pani tajomníčku, aby kontaktovala zazmluvnenú ordináciu pracovného lekárstva a zaistila žalobcovi čo najskorší voľný termín na preventívnu prehliadku.

37. Na čl. 471 - 484 sa nachádza ďalší dodatok k zmluve o vykonávaní činnosti pracovnej zdravotnej služby.

38. Z čl. 488 - 495 vyplýva komunikácia medzi ZZKE, Železničnou nemocnicou Košice a zamestnancami žalovanej, konkrétne z e-mailu z 30.5.2017 medzi B. T. (UPJŠ) a Univerzitnou nemocnicou Louisa Pasteura vyplýva, že opäť požiadala o stanovenie termínu mimoriadnej lekárskej prehliadky spojenej so psychologickým vyšetrením. V prílohe zasiela aj zápisnicu z pracovného stretnutia, pričom žalobca bol oboznámený s vykonaním lekárskej prehliadky. Z e-mailu z 2.11.2017 medzi ZZKE a pani T. z UPJŠ vyplýva, že bola zaslaná informácia PZP, že sa W.. Č. nedostavil na mimoriadnu lekársku prehliadku. Táto odpoveď bola na otázku UPJŠ zo dňa 7.11.2017, či sa dostavil W.. Č. na prehliadku. Z e-mailu z 3.11.2017 zaslaného pani T. (UPJŠ) pani G. (ZZKE) vyplýva, že volala s doktorom, dohodli sa, že pôjde na bežnú lekársku prehliadku s tým, že on určí ďalší postup, najprv na psychiatrické vyšetrenie a uvidí sa, či ďalej na psychologické. Viac k tomu nevie povedať vzhľadom na to, že z bežných vyšetrení sa určite nezistí psychický stav žalobcu. Nie je to štandardný zamestnanec pracujúci s nejakými chemickými faktormi, preto do tabuľky nevedela presne určiť faktory práce. Jedná sa o učiteľa. Z e-mailovej komunikácie medzi J. T. (T.) S. C.O. G. vyplýva, že bol stanovený termín pre žalobcu na deň 7.11.2017, čas 6:30 hod.. Z e-mailu zo dňa 6.11.2017 medzi B. T. S. C. G. vyplýva, že priebežne sa necháva tento termín, keďže W.. Č. sa nevie vyjadriť, pokiaľ sa nedostaví zajtra, aby ju kontaktovala.

39. Zistený skutkový stav súd posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

40. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

41. Podľa § 13 ods. 1 -3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

42. Podľa § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 28.11.2017, zamestnávateľ zabezpečí zamestnancovi mimoriadnu lekársku preventívnu prehliadku vo vzťahu k práci, ak má odôvodnené pochybnosti o zdravotnej spôsobilosti zamestnanca na prácu, po prerokovaní so zástupcami zamestnancov a s lekárom podľa odseku 6; povinnosťou zamestnanca je podrobiť sa tejto lekárskej preventívnej prehliadke vo vzťahu k práci.

43. Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok, každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

44. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z.z., štátne orgány, vyššie územné celky, obce a iné právnické osoby sú povinné bez meškania oznamovať orgánom činným v trestnom konaní skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že bol spáchaný trestný čin a včas vybavovať dožiadania orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

45. Podľa § 81 písm. a) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, zamestnanec je povinný najmä pracovať zodpovedne a riadne, plniť pokyny nadriadených vydané v súlade s právnymi predpismi; nadriadeným je aj predstavený podľa osobitného predpisu.

46. Podľa článku 19 ods. 1, 50 ods. 1 a 2 a 26, 36 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa čl. 26 ods. 1 a 2 prvá veta Ústavy SR, Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Podľa čl. 36 ods. 1 písm. b) a c) Ústavy SR, zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní, c) ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci. Podľa čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy SR, len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy. Každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

47. Pokiaľ ide o námietku litispendencie s konaním sp.zn. 22C/75/2019 vedenom pôvodne na Okresnom súde Košice II (ktoré je podľa úradného záznamu čl.392 po postúpení vedené už na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 25C/28/2020), súd uvádza, že považuje námietku litispendencie za nedôvodnú, pretože v oboch konaniach si žalobca uplatnil iné čiastkové práva, tvoriace právo na ochranu osobnosti, pričom v prejednávanej veci žalobca žiada aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

48. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania 4.12.2020, súd nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v pripustení ďalších skutkových tvrdení, týkajúcich sa diskriminácie žalobcu v pracovnoprávnom vzťahu, ktoré sa netýkajú zásahu do občianskej cti a dôstojnosti žalobcu, ide o ďalší nárok, súd nie je kauzálne príslušný a nárok či skutkové tvrdenia neboli uplatnené včas. Žalobca uviedol, že na skutkových tvrdeniach netrvá. Zároveň súd zamietol návrh žalobcu na vylúčenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.000 EUR na samostatné konanie, keďže neboli dané dôvody na vylúčenie veci, pretože nejde o vec, ktorá sa nehodí spolu na rozhodovanie. Súd zamietol návrhy žalovanej na vykonanie dokazovania (výsluchmi ďalších svedkov, pripojením trestných spisov a právoplatne skončených civilných spisov, ako aj sms komunikácie medzi žalobcom a študentkou), z dôvodu, že vykonanie navrhovaných dôkazov súd nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci, nebolo zrejmé čo sa má dôkazmi vo vzťahu k tvrdenému zásahu preukázať a pripojenie celých spisov je nevhodné. Súd zamietol návrh na pripojenie sms komunikácie i z dôvodu, že vykonanie tohto dôkazu nebolo potrebné, keďže súd sa zaoberal tým, čo považoval za zásah do čiastkových osobnostných práv žalobca a zásah spôsobený sms komunikáciou nebol predmetom tohto konania.

49. Predmetom sporu je nárok žalobcu na ochranu osobnosti. Žalobca uvádza, že došlo k zásahu do jeho osobnostného práva, najskôr uviedol zásah do čiastkového práva na ochranu občianskej cti a dobrého mena. Pred doručením žaloby žalovanej zmenil žalobu a uviedol, že sa domáha ochrany občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Keďže k zmene žaloby došlo pred doručením žaloby protistrane, súd o zmene žaloby nerozhodoval a ďalej konal o zmenenej žalobe. Žalobca uviedol, že v žalobe opísané 2 zásahy sa týkajú práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, pričom prvý zásah mal spočívať v porušení práva prezumpcie neviny celkovo a nie len samotnou výpoveďou, ale celkovým chovaním žalovanej vo vzťahu k žalobcovi. Druhý zásah videl žalobca v nezákonnom nariadení mimoriadnej lekárskej prehliadky, kde podľa neho zamestnávateľ nemal dôvodné pochybnosti o zlom zdravotnom stave, prípadne si ich vykonštruoval. Pokiaľ ide o to, v akom správaní žalovanej žalobca videl zásah, uviedol, že v nariadení nezákonnej lekárskej prehliadky a správaní sa nadriadených voči žalobcovi, keď bolo stretnutie, kde mu hovorili, že je duševne chorý a tiež v tom, že podriadení poverení zamestnanci komunikovali so zamestnancami nemocnice o žalobcovi. Ďalej žalobca namietal porušenie ust. § 3 ods. 2 Trestného poriadku.

50. Medzi výrazné stránky osobnosti človeka patrí právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Česť fyzickej osoby má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občianskoprávných vzťahov, čím značne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti. Zákon poskytuje ochranu závažnejšieho porušenia cti, predmetom ochrany nie sú menej závažné verbálne alebo iné urážky. Hodnota cti či vážnosti osobnosti je na rozdiel od jej dôstojnosti pojmovo spojená s verejným (spoločenským) životom osoby. Pokiaľ ide o ľudskú dôstojnosť, tú možno chápať ako jednu zo základných prirodzených hodnôt ľudskej osobnosti vyjadrujúcej nevyhnutnosť zachovávanía elementárnej úcty k človeku, predstavuje minimum všeobecne uznávaných pravidiel etiky a slušnosti, dôstojnosť má mať každý rovnakú. K porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačnej povahy i zverejnením hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. Zákon chráni česť fyzickej osoby najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení (napr. tvrdeniami znižujúcimi mravný profil fyzickej osoby, jej vlastnosti, správanie a zmysľanie), a to bez rozdielu, akými prostriedkami k nemu dôjde (slovom, obrazom, iným konaním, ktoré má difamačný charakter). Pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, aj zveličovanie a preháňanie, hoci by bolo i tvrdé, nerobí prejav sám o sebe nezákonným. V prípade, ak ide o kritiku, ktorej chýba vecný základ, pre ktorú nie je možné nájsť zdôvodnenie, je potrebné považovať kritiku za neprimeranú. Prezumpciou ústavnej konformity je chránený iba hodnotiaci úsudok, nie tvrdenie faktov, ktoré musí naopak v miere, v akej slúži za základ kritiky, dôkazne preukazovať samotná kritika.

51. Aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu. Neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napríklad výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana

či krajná núdza. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo predovšetkým domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Iba v prípade, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

52. Súd pokiaľ ide o možnosť zasiahnuť do osobnostných práv strany podanou výpoveďou, poukazuje na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/108/2009 v obdobnej veci, v zmysle ktorého bolo preukázané v konaní, že odporca vo vzťahu k navrhovateľke postupoval zákonom dovoleným a predpokladaným spôsobom (skončenie pracovného pomeru v zmysle Zákonníka práce, podnet na začatie trestného stíhania za podvod v zmysle Trestného zákona). Podľa dovolacieho súdu konanie nevybočilo z medzí uvedených právnych noriem a odporca postupoval len v rámci ustanovení zákonov. Na tejto skutočnosti nemôže zmeniť nič ani výsledok tohto konania, keď skončenie pracovného pomeru bolo v súdnom konaní určené ako neplatné, nakoľko aj takýto výsledok predpokladajú príslušné ustanovenia Zákonníka práce s následnými nárokmi zamestnanca úspešného vo vzťahu k zamestnávateľovi (§ 77, § 79 Zákonníka práce). Navyiac za nespôsobilý zásah z hľadiska narušenia alebo ohrozenia práva, chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať i tie prípady, kedy zásah spočíval v tvrdeniach, ktoré boli prednesené za takých okolností, za ktorých nehrozilo zverejnenie, a nemohla byť nimi znížená vážnosť dotknutej osoby. Nebolo preukázané, že by odporca obsah listiny obsahujúcej skončenie pracovného pomeru zverejnil, alebo verejne oboznámil. Dovolací súd ďalej súhlasil s názorom odvolacieho súdu, že konanie odporcu nespĺňa znaky neoprávneného zásahu do osobnosti navrhovateľky, a nie je možné za takýto zásah považovať následok, ktorý subjektívne pociťovala navrhovateľka vo svojom pracovnom i osobnom živote. Pri takomto výklade by mohol každý účastník pri neplatnom skončení pracovného pomeru, požadovať ochranu svojej osobnosti a prípadnú nemajetkovú ujmu, nakoľko okolnosti uvádzané pri skončení pracovného pomeru sa vo väčšine prípadov dotýkajú osoby zamestnanca. Podľa odvolacieho súdu v danej veci postup organizácie, u ktorého je zamestnanec zamestnaný, spočívajúci v doručení a z toho vyplývajúcom i rozviazaní pracovného pomeru, podľa ustanovení osobitného zákona (Zákonníka práce), už z rôznych, uvádzaných skutkových dôvodov, nemožno považovať za protiprávne konanie, ale za výkon práva, majúci základ v právnom predpise. Podobne bolo potrebné hodnotiť i úkony právneho predchodcu odporcu, ktorý listom zo dňa 12.10.2001 rozviazal s navrhovateľkou pracovný pomer podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce, ako aj podnet podaný orgánom činným v trestnom konaní pre podozrenie zo spáchania trestného činu navrhovateľkou podľa § 250 ods. 1, 2 Trestného zákona, súvisiace s výkonom práce navrhovateľky u právneho predchodcu odporcu, i keď v týchto konaniach navrhovateľka bola úspešná. Obsahu podaní právneho predchodcu odporcu, ktoré boli adresované navrhovateľke (rozviazanie pracovného pomeru, podnet na trestné stíhanie), zodpovedajú jeho názoru ako zamestnávateľa, že navrhovateľka napriek písomnému čestnému vyhláseniu zo dňa 1.9.1996 bola členkou riadiacich orgánov, vykonávala živnostenskú činnosť a neoprávnene poberala príplatok za nepodnikanie a porušila jednak pracovnoprávne, ako aj trestnoprávne predpisy. Takéto chápanie výkladu procesnoprávnych predpisov a trestnoprávnych predpisov zo strany právneho predchodcu odporcu, ktorý sa následne snažil s navrhovateľkou rozviazať pracovný pomer a podal aj podnet na trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu, nemožno chápať ako také konanie v medziach právnych predpisov alebo dokonca za jeho vybočenie (exces), na základe ktorého by došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, chránených v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka.

53. Konajúci súd sa stotožňuje s uvedeným odôvodnením a dodáva, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že žalovaná zverejnila obsah výpovede, keďže výpoveď bola doručovaná iba žalobcovi. Uvedenie okolnosti, ktoré viedli k výpovedi a opísanie skutkového deja, správania sa žalobcu ako zamestnanca z pohľadu zamestnávateľa, je podľa názoru súdu výkonom práva zamestnávateľa. Súd je názoru, že aj v súkromnej komunikácii, napríklad listom možno použiť výroky, ktoré sú spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv adresáta, teda k vzniku zásahu nie je potrebné zverejnenie, či rozširovanie informácií. Avšak v prejednávanej veci nie je možné povedať, že výroky vo výpovedi predstavuje exces, neoprávnený zásah, pretože podanie výpovede zamestnávateľom je zákonom predpokladaným spôsobom skončenia pracovného pomeru, ide o výkon práva. Uvedenie skutočností, ktoré viedli k podaniu výpovede, resp. odôvodňujú naplnenie výpovedného dôvodu vo výpovedi, je dôvodné.

54. V spore bolo potrebné rozlíšiť, či výroky vo výpovedi majú povahu skutkových tvrdení alebo hodnotiacich úsudkov. Podľa názoru súdu výroky vo výpovedi, ktorými sa hodnotí správanie žalobcu, majú povahu hodnotiacich úsudkov, pri ktorých platí, že nemajú presiahnuť rámec primeranej kritiky.

Žalobca zvýrazňoval, že určité skutočnosti považovala žalovaná za preukázané, preto ide o skutkové tvrdenia. Súd však uvádza, že jednotlivé slová nie je možné vytrhnúť z kontextu, a preto napríklad v časti výpovede, ktorá znie „zamestnávateľ na základe skutočností, o ktorých sa dozvedel, považoval za preukázané Vaše hrubé a obťažujúce správanie voči študentke UPJŠ na akademickej pôde i mimo nej, ktoré je možné považovať za stalking a sexuálne obťažovanie“ je rozhodujúce, že žalovaná uviedla, že niečo je možné považovať, teda ide o úvahu o možnosti niečo považovať za stalking a sexuálne obťažovanie, t.j. trestný čin. Podľa názoru súdu z toho vyplýva, že žalovaná nemala preukázané, že ide o trestný čin. Zamestnávateľ vychádzal z úsudku, že ide o hrubé a obťažujúce správanie, nepovažoval za preukázané, že ide o trestný čin, vyjadril úsudok, že je to možné považovať za trestný čin. Zároveň i v časti „na základe vlastného podmetu študentky, predloženého súboru SMS správ, a vyjadrenia dekanky FF UPJŠ, ktorá je odborníčkou z oblasti psychológie, zamestnávateľ usúdil že na strane zamestnanca sa jedná o sústavné, vytrvalé a systematické konanie vybočujúce z bežných noriem chovania, ktoré s môže nebezpečne stupňovať“, považuje súd za hodnotiaci úsudok, keďže žalovaná uvedené usúdila. Je možné povedať, že žalovaná na základe podkladov, ktoré mala, sms správy, vyjadrenie študentky a dekanky FFUPJŠ zaujala stanovisko k určitému konaniu žalobcu, ohodnotila ho subjektívne z hľadiska správnosti a primeranosti a v hodnotiacich úsudkoch vyjadrila kritiku správania sa žalobcu. Hodnotiaci úsudok sa zakladal na informácii od študentky, ktorá ich pravdivosť preukazovala sms komunikáciou a vedení trestného konania, hoci nie je rozhodujúce, že informácie boli i predmetom začatého trestného konania. Súd sa domnieva, že kritika zo strany žalovanej bola ešte prípustná, keďže bola vecná (založená na podkladoch, o ktorých pravdivosti sa žalovaná domnievala, mala vedomosť), avšak musela byť aj konkrétna a preto žalovaná pristúpila k opísaniu správania žalobcu a následne zhodnotila konkrétne správanie sa žalobcu. Podľa názoru súdu bola kritika primeraná, jej cieľom nebolo hanobenie osoby žalobcu, žalovaná chcela riešenie situácie dosiahnuť nariadením a absolvovaním mimoriadnej lekárskej prehliadky, ktorej sa žalobca nepodrobil, kritika žalobcu nevybočila zo sledovaného cieľa (skončiť so žalobcom pracovný pomer). Súd posúdil výpoveď z pracovného pomeru z hľadiska obsahu jej jednotlivých výrokov, ako aj celkového vyznenia výpovede a dospel k záveru, že jednotlivé výroky vo výpovedi nemohli zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, preto nemohol vzniknúť žalobcom požadovaný nárok.

55. Pokiaľ ide o porušenie prezumpcie nevinoty vo výpovedi výroky, viažucimi sa na osobu žalobcu, ktoré žalobca považuje za skutkové tvrdenia, súd uvádza, že skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva ma ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, postačujúce je, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde či aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia. Porušenie práva na dobrú povesť, česť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu v očiach fyzických osôb, teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo. Na rozdiel od skutkového tvrdenia, hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe subjektívnych kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom kritiky, to znamená, či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Je treba rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť alebo dôstojnosť. Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná čo do formy, obsahu a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých podkladov ako premís pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť záverom, ktorý na základe uvedených skutočností možno logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta znamená, že nevybočuje z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného cieľa. Označiť žalobcu ako násilníka, či páchatela trestného činu pred tým, ako by súd rozhodol právoplatne o vine nie je prípustné, bolo by to v rozpore so zásadou prezumpcie nevinoty. Avšak uviesť hodnotiaci úsudok o tom, že isté správanie môže vykazovať znaky trestného činu, či je spoločensky nevhodné, podľa názoru súdu nepresahuje medze primeranosti kritiky a nie je porušením prezumpcie nevinoty.

56. Súd nezistil neoprávnené zverejňovanie informácii o žalobcovi a porušenie zásady prezumpcie nevinoty v procese nariaďovania mimoriadnej lekárskej prehliadky, resp. v správaní nadriadených voči

žalobcovi, či pri ukladaní príkazov povereným zamestnancom na zabezpečenie lekárskej prehliadky. Súd nepovažuje konanie zamestnávateľa za protiprávne či zvlášť necitlivé. Podľa názoru súdu sa s obsahom výpovede a predtým nariadením mimoriadnej lekárskej prehliadky oboznámilo nevyhnutné množstvo ľudí, k zásahu do práv žalobcu tým dôjsť nemohlo. Žalobca tvrdí, že rozširovanie informácií o jeho zlom duševnom stave spočíva v tom, že poverení zamestnanci žalovanej komunikovali so zamestnancami nemocnice a dohadovali lekársku prehliadku, ktorej súčasťou malo byť psychologické vyšetrenie. Žalobca neuvádza, že by došlo k šepkaniu po chodbách, resp. inému zverejňovaniu informácií o žalobcovi. Súd zastáva názor, že tvrdenia žalobcu o neoprávnenom šírení informácií o zlom zdravotnom stave žalobcu žalovanou neboli preukázané, emailové správy medzi zamestnancami nemocnice a poverenými zamestnancami žalovanej uvedené nepotvrdzujú a preto súd ustálil, že nedošlo k neoprávnenému rozširovaniu informácií o zlom duševnom stave žalobcu a k zásahu do čiastkového osobnostného práva žalobcu.

57. Pokiaľ ide o tvrdené zásahy do osobnostného práva žalobcu, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, neosvedčil, že došlo k zásahu do jeho práv, ktorý bol spôsobilý ohroziť, či dokonca až vyvolať následky v konkrétnych osobnostných právach žalobcu, ochrany ktorých sa domáha. Porušenie ust. § 3 ods. 2 Trestného poriadku, respektíve konanie v rozpore s ust. § 3 ods. 2 Trestného poriadku nebolo konštatované orgánom s touto právomocou, preto pokiaľ nedošlo k porušeniu daného ustanovenia, nie je dôvodné uvažovať nad zásahom do osobnostného práva žalobcu. Nastolená otázka porušenia ust. § 3 ods. 2 Trestného poriadku nemá vplyv na predmet sporu a podľa názoru súdu sa ho netýka.

58. K mimoriadnej lekárskej prehliadke súd uvádza, že chýbajú skutkové tvrdenia, ako ohrozila či zasiahla hoci i prípadná nezákonná lekárska prehliadka do práv žalobcu, aký následok vyvolala v čiastkovom osobnostnom práve na ochranu občianskej cti a ako v čiastkovom práve na ochranu ľudskej dôstojnosti. Mimoriadna lekárska prehliadka sa nevykonala, avšak žalobca uviedol, že došlo k rozširovaniu informácií o jeho zlom duševnom stave, čo bolo dôvodom pre nariadenie lekárskej prehliadky, neuvádza aký následok v jeho právach vyvolalo nariadenie lekárskej prehliadky. Súd sa nestotožňuje s touto argumentáciou o rozširovaní informácií o zlom zdravotnom stave žalobcu spôsobom žalobcom popísaným, a to komunikáciou medzi zamestnancami žalovanej a zdravotníckeho zariadenia. Zároveň žalobcom vytykaný spôsob šírenia informácie nadriadenými, ktorí podľa jeho slov mu hovorili pri osobných stretnutiach, že je duševne chorý, nebol vykonaným dokazovaním preukázaný (textom výpovede, výsluchom svedka prof. D. a žalobcu). Súd zistil, že došlo k stretnutiu dňa 18.5.2017 na úrovni rektora, pričom na tomto stretnutí boli žalobcovi oznámené dôvody vedúce k vyžiadaniu mimoriadnej lekárskej prehliadky, s čím mal žalobca vyjadriť súhlas, podľa názoru súdu bolo žalobcovi na tomto stretnutí umožnené vyjadriť sa. Nie je možné objektívne považovať uvedené stretnutie za zásah spôsobilý vyvolať ujmu v právach žalobcu, pričom žalobca ani sám neuviedol, v čom spočívalo správanie zamestnávateľa, ktorý sa k nemu choval ako ku duševne chorému, aký zásah v právach vznikol alebo v čom boli práva žalobcu ohrozené. Pokiaľ bola mimoriadna lekárska prehliadka zákonná, išlo o výkon práva zamestnávateľa takúto prehliadku nariadiť, lekárska prehliadka nemohla vyvolať ujmu v právach žalobcu. Zákonnosť mimoriadnej lekárskej prehliadky bola posudzovaná i pracovnoprávnym spore. Súd poukazuje na názor odvolacieho súdu uvedeného v Uznesení Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11CoPr/9/2019 z 29.4.2020, v ktorom uviedol v bode 16 odôvodnenia, a z ktorého vyplýva oprávnenosť nariadenia podrobiť sa lekárskej prehliadke. Odôvodnenie rozhodnutia v inej veci nie je pre súd rozhodujúci v prejednávanej veci záväzný. Podľa názoru súdu nie je jeho úlohou vyriešiť otázku zákonnosti či nezákonnosti lekárskej prehliadky, pretože v spore nie je zjavné, ani aký zásah do práva na ochranu ľudskej dôstojnosti a občianskej cti by vyvolala nezákonná lekárska prehliadka, ktorá sa nevykonala a ktorej následky iné ako rozširovanie informácií o zlom zdravotnom stave, ktoré žalobca považuje len za dôvod pre nariadenie nezákonnej lekárskej prehliadky ďalej netvrdí. Absentuje tvrdenie, aký zásah bol následne po nariadení tejto lekárskej prehliadky. Súd však vychádzal z ust. § 81 a) Zákonníka práce a § 30e) ods. 14 zákona č. 255/2007 Z.z., v ktorých je obsiahnutá povinnosť zamestnanca podrobiť sa lekárskej prehliadke za naplnenia zákonných predpokladov. Súd tiež dospel k záveru o zákonnosti prehliadky, keďže nezistil rozpor s uvedenými zákonnými ustanoveniami. Súd sa stotožňuje s tým, že pri ochrane osobnosti postačuje ohrozenie práv, a je potrebné aby zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu v právach.

59. Z výsluchu prof. M., dekanke filozofickej fakulty bolo zistené, že neposudzovala zdravotný stav žalobcu, ale ona uviedla, že zdravotný stav študentky bol nepriaznivý, čo mohlo svedčiť o tom, že došlo k stalkingu. Z výpovede svedka prof. D. súd zistil, že došlo k stretnutiu žalobcu s rektorom, na ktorom mal žalobca súhlasiť s lekárskou prehliadkou. O zdravotnom stave žalobcu neboli informovaní iní zamestnanci, iba tí, ktorí mali vybaviť mimoriadnu lekársku prehliadku, čiže nedošlo

k ohováraníu na chodbách, napríklad univerzity. Súd k vykonanému dokazovaniu a návrhu žalobcu na vykonanie krížového výsluchu svedkov (z dôvodu rozporov vo výpovediach prof. M. vo výpovedi v pracovnoprávnom spore resp. v prípravnom konaní, či z dôvodu, že nie je zrejmé, kto bol autor výpovede, či niektoré skutočnosti mali vyplývať z výpovede prof. D. v pracovnom spore) uvádza, že nevyhovelo návrhu na vykonanie takéhoto dokazovania. V intenciách sporu o ochranu osobnosti je navrhované dokazovanie nedôvodné a nehospodárne. Žalobca neuviedol, v čom spočíval rozpor vo výpovediach, neuviedol, akej skutočnosti sa týkal. Nie je zrejmé, či už ide o rozpor s výsluchom v pracovnoprávnej veci, či aj v trestnej veci, v rámci prípravného konania, keďže nie je zrejmé či vôbec žalobca disponuje, či je oboznámený so zápisnicou z výsluchu prof. M. v prípravnom konaní, ktorú žiada od ORPZ pripojiť. Ak nie, potom nemôže tvrdiť rozpor. Na pojednávaní 23.6.2021 doplnil, že vidí rozpor v tom, prof. D. uviedol, že všetky podklady má prof. M., ktorá mala uviesť dôkazy, avšak ona udala, že nemá čo dokazovať. Súd však uvádza, že nie je podstatné, kto bol autorom výpovede z pracovného pomeru, kto písal text výpovede a kto poskytol dôkazy, pretože pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Podanie výpovede bolo v súvislosti s činnosťou žalovanej ako právnickej osoby, preto za zásah zodpovedá žalovaná, ktorá je v prípade dostatočného vymedzenia zásahu a prípadne jeho následku povinná preukázať, že k neoprávnenému zásahu nedošlo, resp. zásah nebol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu. Ku krížovému výsluchu nebolo možné pristúpiť, keďže nebolo zrejmé, čo sa má vykonaním tohto dôkazu preukázať. Pokiaľ ide o výpoveď prof. D., žalobca uviedol, že ani zvukový záznam z pojednávania v pracovnoprávnom spore nezachytil to, čo uvádzal žalobca.

60. K vykonanému dokazovaniu časťami zo zápisnice z výsluchu svedkov prof. D. a študentky C. P. v rámci pojednávania v trestnej veci, súd uvádza, že z časti výsluchu súd nevyvodil závery ako ich vyvodil žalobca. Z výsluchu prof. D. nevyplýva, že začal konať a porušil prezumpciu neviny, lebo považoval skutok za trestný čin už tým, že začalo trestné stíhanie. Rektor prof. D. uvádzal, že študentka mala problém, a žalovaná, keďže už študentka podala trestné stíhanie začala vec riešiť rozhovorom, že o trestnom stíhaní vie. Začaté trestné stíhanie podľa jeho slov nemalo vplyv na začatie pracovnoprávneho riešenia situácie so žalobcom, ale na rozhovor so žalobcom. Podľa názoru rektora už konal nie na základe klebiet. Z výsluchu študentky vyplýva, že k prenasledovaniu uviedla, že to bol začiatok, nemala chuť čakať, kým sa niečo stane. Svedkyňa dodala, že sa necítila dobre, mala chuť vycestovať, čo korešponduje s tým, že i podľa prof. M. a rektora prof. D. uviedli, že mala študentka problém. Skutočnosť, že študentka nevedela, čo je obsahom výpovede je pochopiteľná, pretože výpoveď je adresovaná zamestnancovi a nie je dôvod k rozširovaniu informácií ľuďom, ktorých sa výpoveď netýka. K doloženiu iba časti z výpovede svedkov a nie celej výpovede ako bola vykonaná, teda nie je zrejmá celá výpoveď a aj kontext, čo namietala žalovaná v rámci svojej obrany, súd uvádza, že obrana žalovanej je dôvodná, keďže je potrebné poznať výpoveď svedka ako celok a overiť kontext výpovede svedkov, nie iba vypichnuté časti. Vykonaný dôkaz aj súd považoval za dôkaz, ktorý nebol predložený v celosti, avšak ani zo žalobcom vypichnutých častí výpovede súd nezistil, že došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, tvoriacich predmet tohto sporu.

61. Keďže žalobca neosvedčil svoj nárok, neuniesol dôkazné bremeno o tom, že došlo k zásahu do jeho práv, súd žalobu zamietol. Vnímanie žalobcu, že uvedeným postupom zamestnávateľa došlo k takémuto zásahu a v dôsledku ktorého to malo vplyv na jeho dôstojnosť, česť v spoločnosti a spoločenské postavenie, prípadne na ďalšie správanie sa osôb k žalobcovi, nemožno považovať za založenie nároku na ochranu osobnosti a z toho vyplývajúceho práva na poskytnutie primeraného zadosťučinenia a práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozsah práv žalobcu je chránený, dokiaľ uplatnením tohto práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého práva. Uplatňovanie základných práv a slobôd a ich právna ochrana musia byť proporcionálne, vzájomne vyvážené. Ani existencia zásahu do osobných práv nemusí nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takéhoto zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva a vzhľadom na okolnosti uplatňovania iného základného práva nepresiahol hranice primeranosti.

62. V tomto prípade však súd nezistil, že došlo k porušeniu práva žalobcu. Žalobca neosvedčil, že došlo k neoprávnenému či protiprávnemu zásahu. Žalobca vôbec neuniesol bremeno tvrdenia o závažnosti, charaktere a následkoch ujmy v čiastkových právach žalobcu, preto ani neuniesol bremeno tvrdenia ohľadom dôvodnosti priznania nemajetkovej ujmy a jej výšky, ktorá síce je vecou posúdenia súdom, avšak iba v prípade, ak je preukázané, že došlo k zásahu do subjektívnych práv žalobcu, ktoré je objektívne spôsobilé vyvolať porušenie či ohrozenie jeho práv, v značnej miere bola znížená dôstojnosť

fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, čo v prejednávanej veci absentovalo. Preto nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch považoval súd za nedôvodný a žalobu zamietol.

63. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP (podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí) v spojení s § 255 ods. 1 CSP (podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) tak, že žalovanej voči žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko žalovaná bola v celom rozsahu úspešná. Súd v spore nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa. Samotné konštatovanie žalobcu o jeho nepriaznivej životnej situácii súd nepovažoval za okolnosť odôvodňujúcu výnimočnosť nepriznania nároku na náhradu trov konania a tiež dôvod hodný osobitného zreteľa nevidel v správaní strán sporu.

64. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku žalobca možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice I v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) týkajú sa procesných podmienok,
- b) týkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrhu na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.